

sat nærmere regler om, i hvilke tilfælde der kan meddeles dispensation.

Bestemmelsen i stk. 2 omfatter for det første almene vandforsyningsanlæg; dvs. anlæg der forsyner eller har til formål at forsyne mindst 10 ejendomme, jf. lovens § 3, stk. 3. Endvidere omfattes ikke-almene anlæg, som leverer mere end 3000 m³ vand årligt. Endelig omfattes alle vandforsyningsystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet. Som ikke udtømmende eksempler på offentlige eller kommercielle aktiviteter kan nævnes institutioner, restauranter, hospitaler, hoteller, forlystelsestabilisementer m.v. Bestemmelsen omfatter således ikke overskridelser, der skyldes forbrugernes egne ledninger eller installationer, medmindre vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet. Endvidere er ikke-almene anlæg kun omfattet, hvis de leverer vand som led i offentlig eller kommerciel aktivitet, eller hvis de (undtagelsesvist) leverer mere end 3000 m³ vand årligt.

Det foreslåede stk. 3 præciserer, at kommunalbestyrelsen også har pligt til at give påbud til de anlæg m.v., som er omfattet af stk. 2, i tilfælde, hvor kvalitetskravene er opfyldt, men hvor drikkevandet alligevel vurderes at være sundhedsfarligt, eller der er nærliggende fare for, at det kan blive det. Dette kan være tilfældet, hvis vandet indeholder (eller der er nærliggende fare for, at det kommer til at indeholde) sundhedsfarlige mængder af et stof, mikroorganismer eller andet, som der ikke er fastsat en grænseværdi for. Embedslægeinstitutionen skal efter stk. 5 medvirke i bedømmelsen af, om der er sundhedsfare.

Det foreslåede stk. 4 omfatter de anlæg m.v., som ikke omfattes af stk. 2 og 3. For disse videreføres den gældende § 62, stk. 2, hvorefter kommunalbestyrelsen, hvis vandet er sundhedsfarligt, har pligt til efter en konkret vurdering at beslutte, om der er behov for at træffe foranstaltninger.

Der er med lovforslaget ikke tilsigtet nogen ændring af kommunernes tilsyn og kontrol med de private brønde og borer.

Efter det foreslåede stk. 5 har kommunalbestyrelsen pligt til at drøfte spørgsmålet om vandet er sundhedsfarligt med embedslægeinstitutionen. Dette svarer til den gældende § 19, stk. 3, i bekendtgørelse om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg.

Med det nye drikkevandsdirektiv er der som noget nyt fastsat krav om, at forbrugerne informeres om de udbedrende foranstaltninger, der gennemføres for at imødegå overskridelser af kvalitetskravene, medmindre disse skønnes ubetydelige. Reglen i forslagens stk. 6 er en præcisering heraf.

Ligeledes som noget nyt præciserer det nye drikkevandsdirektiv, at der i tilfælde af at vandet er sundhedsfarligt eller potentielt sundhedsfarligt, straks skal ske underretning af forbrugerne med den fornødne vejledning om, hvad forbrugeren bør foretage sig. Som reglerne er udformet i dag gælder allerede en pligt for kommunalbestyrelsen til at lade udarbejde beredskabsplaner i tilfælde af uheld m.v., der medfører en fare eller potentiel fare for drikkevandets sundhedsmæssige kvalitet. Reglen i forslagens stk. 7 er et supplement til disse planer. Når der i den foreslåede bestemmelse i stk. 7 – i overensstemmelse med direktivet – anvendes begrebet ”underrettes”, skyldes dette, at kommunalbestyrelsen ved valget af informationsmåde skal sikre, at samtlige forbrugere faktisk bliver opmærksom på forholdet. Eksempelvis vil annoncering i det lokale dagblad således normalt ikke i sig selv være tilstrækkeligt.

Kommunalbestyrelsens pligt til at sikre den nødvendige information af forbrugerne efter forslagens stk. 6 og 7 omfatter alle tilsluttede forbrugere, herunder industrier m.v. Navnlig levnedsmiddelindustrier og lignende industrier har en særlig interesse i oplysninger om variationer i vandkvaliteten.

Reglen i forslagens stk. 8, om at de lokale fødevareregioner underrettes om overskridelser af vandkvaliteten, er til dels en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den nugældende bekendtgørelse om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg. I forbindelse med adskillelsen af miljø- og levnedsmiddelkontrollerne er der imidlertid et behov for at få præciseret, at der fra de kommunale tilsynsmyndigheder må ske en information til de lokale fødevareregioner i tilfælde af, at kvalitetskravene til det vand, der forbruges i fødevarerksomheder og de primærproducenter med hvilke, der føres tilsyn efter loven, ikke lever op til de fastsatte kvalitetskrav. Reglen indsættes nu sammen med de øvrige informationsregler i selve vandforsyningsloven.

Reglen i forslagens stk. 9 er en videreførsel af reglen i den nugældende lovs § 62, stk. 3, dog således at hvis amtsrådet vælger at overtage adgangen til at give påbud i en sag, så overtager amtsrådet også alle kommunalbestyrelsens forpligtelser efter § 62.

Til nr. 7

Den, der forestår udførelse af en boring, har efter gældende bestemmelse i § 69, stk. 1, en pligt til at indberette nærmere bestemte oplysninger inden for en frist på 3 måneder. Med bestemmelsen foreslås miljø- og energiministeren bemyndiget til at kunne fastsætte regler om indberetningens form.